

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Στην Νέα Υόρκη, συνέβη πρό τινος ένα επεισόδιο που δείχνει την καταπληκτική πονηρία των πιθήκων.

Είχαν φθάσει στη Ν. Υόρκη ένας πλούσιος Άγγλος με την γυναίκα του και έγκατεστάθησαν σ' ένα από τα μεγαλύτερα και πλουσιότερα ξενοδοχεία.

Μοζί των είχαν και τους πολυπληθείς υπηρέτας των άνοιξη δέ και ένα μεγάλο πιθήκο, τόσο καλομαθημένο, που τον όριζαν έντελώς ελεύθερο να κάνει ότι θέλει...

Στό ίδιο ξενοδοχείο κατοικούσε και μία νέα και όμορφη Γαλλίς με τόν άνδρα της, νεώτατο και αυτόν. Τό χωρισμένο αυτό ζευγάρι είχε εμπνεύσει τό ενδιαφέρον και τή συμπάθεια σ' όσους τό γνώριζαν. 'Ο σύζυγος όμως ήταν έπικινδύνως άσθενής. 'Ο κίνδυνος που διέτρεχε και ή θλίψη τής γυναίκας του προκαλούσαν τή λύπη των ένοίκων του ξενοδοχείου.

Οί δυό Άγγλοι πληροφορηθέντες τό γεγονός αυτό έζήτησαν να έπισκεφθούν τόν άρρωστο, όπερ και έγινε. 'Ετσι έσχετισθησαν και επήγγαιαν πλέον πολύ συχνά στό δωμάτιό τους. 'Ο πιθήκος ακολουθούσε ξοπίσω τους κυρίους του, χωρίς να κάνει κανένα θόρυβο, τρύπωνε σέ μία γωνιά, όπου και έμενε έντελώς άσπαστή-ρητος, λόγω τής κραισιμότητος τής άσθενείας του άτυχού Γάλλου, που κρατούσε συγκεντρωμένη τήν προσοχή όλων εκεί μέσα. 'Από τούς έπισκέπτας του άσθενούς ό καθένας ύπεδείκνυε και ένα φάρμακο. Δυστυχώς όμως παρ' όλας τας περιποιήσεις και τόν φροντίδας τή; σύζυγου και πάντων των ένοίκων, ό άτυχής Γάλλος επήγγαινε διαρκώς στό χειρότερο και τέλος άπέθανε!

Τήν επομένη, μετά τήν κηδεία του, οί Άγγλοι επήγαν να γευματίσουν σέ κάποιο φιλικό τους σπίτι, άφησαν δέ τόν πιθήκο στό χέριο ενός μικρού υπηρέτου, ό οποίος όμως τόν εγκατέλειπε σέ λίγο για να παίξει στό δρόμο με τούς άλλους συνομηλίκους του.

'Ο πιθήκος όταν έμεινε μόνος τριγύρωσε σ' όλο τό ξενοδοχείο και μπήκε και στό άδειανό δωμάτιο όπου ένοσηλεύετο ό άποθανών Γάλλος, τό όποιον έμεινε άνοιχτό για ν' αερισθή.

'Εκει επήρε μερικά φορέματα που ήταν ριχμένα εδω κ' εκεί, και τά φόρεσε. 'Εφόρεσε και τό σκούφο του άρρώστου και έχώδηκε στό κρεβάτι του, προσπαθώντας να τόν μιμηθή, κατά τήν συνήθεια που έχουν οί πιθήκοι...

'Εξαφνα μπήκε στό δωμάτιο μία νοσοκόμα, είδε τό άπαίσιο ζώο στό κρεβάτι, τό πήρε για φάντασμα κ' έλιποθύμησε από τό φόβο της! Κάποιος υπηρέτης που περνούσε άπ' έξω άκουσε τό θόρυβο, μπήκε στό δωμάτιο, είδε τήν νοσοκόμα λιποθύμη, τήν έσήκωσε και τήν εξαόλωσε σ' ένα καναπέ. 'Εκείνη μόλις συνήλθε, τού έδειξε τό κρεβάτι. 'Ο υπηρέτης που δέν είχε κινιτάξει εκείθεν γύρωσε, έκινιτάξε και πάγωσε άπ' τό φόβο του!

— Τό πνεύμα του κυρίου! τού φώναξε ή νοσοκόμα και έπεσε πάνω λιποθύμη...

'Ο υπηρέτης βγήκε κατατρομαγμένος έξω από τό δωμάτιο κ' άρχισε να φωνάζη ζητώντας βοήθεια. 'Ετρεξε τότε ή σύζυγος του πεθαμένου, μπήκε στό δωμάτιο είδε τό φριχάδες θέμα τής μουσλιασής μορφής τής ντυμένης με τά ρούχα του νεκρού και τό σκούφο στό κεφάλι και έφριξε!

— Θεέ μου! είπε, και σωριάστηκε κάτω.

'Η δυστυχισμένη ένόμιση ότι κάποιος θέλησε να παίξει με τήν λύπη της κ' άρχισε να κλαίη άσπρηγόρητα. Τό πρόσωπο όμως του πιθήκου άρχισε να κινιται, να μορφάζη, και να άπομιμηται τας κινήσεις του άσθενούς συζύγου της.

'Ο φρέβος των παρισταμένων ήταν πελά άσυγκράτητος. Δέν ήξευραν περί τίνας επρόκειτο, ένόμιζαν πως ό ίδιος ό διάβολος τούς έπαίξε αυτό τό φριχάδες παιγνίδι.

'Εξαφνα άκούσθηκε μία παιδική, τρομαγμένη φωνή: — 'Ο Ζακό εδω είναι;

Και μπήκε στό δωμάτιο του πεθαμένου ό μικρός υπηρέτης, που είχε χάσει τόν πιθήκο και έφοβέτο μη τό μαλώσουν.

'Η άφίξις του μικρού υπηρέτη διεφώτισε τό μυοτήρι. Είλε τόν πιθήκο στό κρεβάτι, έννόησε τι τρέχει και καθισούσε τούς παρισταμένους...

Πώς όμως είχαν συμβεί όλα αυτά; 'Απλούστατα, όπως λέμε παρ'όπανο, ό πιθήκος έμπαινε στην κάμαρη του Γάλλου με τούς κυρίους του, τις ήμέρες τής άρρώστειας του. 'Εβλεπε ότι στόν άρρωστο έδιναν λεπτό φαγητά και φαντάσθηκε ότι θα έγίνετο και σ'

ΤΑ ΕΥΦΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΑΝΕΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ

Πειός κατέπληξε περισσότερο τόν άλλο: Τό στοιχίμα ενός αγνώστου και ό δόκτωρ Βερόν. 'Η κούπα του έπισκόπου πού είχε σχήμα τίγρεως, ή άλατιέρα και ό φίλος του πού άργεί να τά επιστρέψη. 'Η ευσπλαχνία του Γκαντάν και ή φαντασία ενός ευγενούς. 'Απάντησις πληρωμένη.

'Ενας ευγενής, ποιόγιστος για τά πολλά του χρέη και για τό... κανόνια με τά όποια τό έξοχότισε, επήνε άποτε στόν περιφρημο 'Εβραίο τοκιστή Σαρκενίλ Μπερνάρ. Μετά τούς τυπικούς χειρισμούς, τού είλε:

— Θα εώς καταπλήξω, κύριε... 'Ονομάζομαι μορφήσις τέδε, και μολονότι δέν έχω τήν τιμή να σός γνωρίζω, έχομαι έν τούτοις να μου δανείσετε πεντακόσια λουδοβίγια!

— 'Εγώ θα εώς καταπλήξω άκόμη περισσότερο, απήντησεν ό Μπερνάρ. Μολονότι έχω τήν τιμή να εώς γνωρίζω, κύριε, έν τούτοις... θα εώς δανείσω τό ποσόν που ζητείτε!

'Ο δόκτωρ Βερόν έλεβε μία μέρα ένα άνώδυμο γούρμα, που περιείχε τά εξής:

«Κύριε, «'Εστιγημόνικα με ένα φίλο μετ'ενα λουδοβίγιο ότι θα μεθ δανείσει χίλια γούρμα. 'Εάν με κάνει να χέσω τό στοιχίμα του, στείλε μου τουλάχιστον ένα λουδοβίγιο με τόν κοιμητή της παρούσης για να μπορέσω τουλάχιστον να τόν πληρώσω!»

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ



'Ο άποθανών εόργατος διάσημος είνδημογράφος ΤΖΕΡΟΜ ΤΖΕΡΟΜ

'Ο 'Ιταλός έπίσκοπος Λουδοβίκος ντε Κανός είχε διάφορα άσημνά μεγάλης αξίας. Μεταξύ αυτών συγκατελέγετο και μία κούπα σβαλιστή με μεγάλη τέχνη που παρίστανε τό κεφάλι μιας τίγρεως. Κάποιος ευγενής φίλος του έστειλε μία μέρα και τού έζήτησε τήν θαυμασία αυτή κούπα, με τό πρόσχημα ότι ήθελε να παραγγείλη μία όμοια. 'Ο έπίσκοπος τήν έστειλε. 'Επέφρασαν τρεις όλόκληροι μήνες όμως και ούτε ό ευγενής ούτε ή κούπα έδιναν ίχνη ζωής...

'Ο έπίσκοπος έχασε στό τέλος τήν ύπομνή του, και αναγκάστηκε να στείλη να τήν ζητήση ό ίδιος. Λίγον καιρό κατόπιν, ό ευγενής είχε τήν άναίδεια να ξαναστείλη να τού ζητήση μίαν άλατιέρα από τό ίδιο σερβίτιο και ίσης αξίας με τήν κούπα που είχε τό σχήμα άστακού. 'Ε, ό έπίσκοπος Λουδοβίκος δέν έκρατήθηκε. Χαμογελώντας με ειρωνία απήντησε στόν υπηρέτη που εχεν έλθει για τήν άλατιέρα: — Πήγαινε παιδί μου και πές στόν άφρεντικό σου ότι εάν ή τίγρις, τό πιο ευζήνητο άτ' όλα τά ζώα, έκανε τρεις μήνες για να γνωρίση στό σπίτι μου, ό άστακός που είναι πολύ πιο βραδύς, θα κάνει τουλάχιστον... χρόνια!...

'Ο Γκαντάν ήταν πολύ φιλεύσπλαχνος. 'Οταν κανείς φίλος του έντύχαινε να έχη χρηματική στενοχώρια, δέν έδίσταζε να έδινε από εικοσιπέντε, πενήντα και εκατό πολλές φορές σκούδα.

Μία μέρα κάποιος είνγενής φίλος του, που, μολονότι πάμπτωχος δέν έννοούσε έν τούτοις να κριξη τή μητή του, τού έζήτησε 100 σκούδα. 'Ο Γκαντάν τά έδωσε.

— Μόλις μπορέσω θά εώς επιστρέψω αυτό τό ποσόν, τού είλε τότε ό ευγενής άγέρωχος.

— Εάν είχα τήν άπαίτηση, φίλε μου, να μου επιστραφή τό ποσόν, τού απήντησεν ό Γκαντάν, τότε άπλούστατα... δέν θα στό έδωνα.

αυτών ή ίδια περιποίησις άν έπεφε στό κρεβάτι εκείνο.

'Οταν όμως μετά τήν άφίξι του μικρού υπηρέτη είλε διαφευδομένης τας έλπίδας του, έλέταξε με πείσμα τή ρόμπα και τό σκούφο του άρρώστου, και έβγήκε από τό κρεβάτι.

'Επειτα έτρεξε εδω και κει, και έσπασε με θυμό ότι βρέθηκε μπροστά του, καθρέφτες, βάζα, ποτήρια, άκόμη και τις μποτιλίες, που περιείχαν τά φάρμακα του άσθενούς.

'Οταν έτελείωσε τό καταστρεπτικόν έργον του, ό Ζακό απέσύρθη μεγαλοεπεπώς στό δωμάτιό του, άφοϋ εδάγκωσε μέχρις αίματος τό χέρι του μικρού φύλακος του.

Και οί ένοικοι του ξενοδοχείου ήούχασαν, βέβαια ότι δέν πρόκειται περί βρυκόλακος.